

РЕШЕНИЕ

№ 960

гр. София, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Георги Стоев

при участието на секретаря Кристина П. Георгиева
като разгледа докладваното от Георги Стоев Въззивно гражданско дело № 20211100506442 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Въззивното производство е образувано по подадена в законоустановения срок въззивна жалба на ответника В. Т. Х.а срещу решение № 20284506/29.12.2020 г., постановено по гр.д. № 43440/2019 г. по описа на СРС, 85 състав, в частта, с която предявените от „Топлофикация София“ ЕАД срещу В. Т. Х.а положителни установителни искиове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 3ЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 3ЗД са уважени за сумата от 2218,03 лв., цена на доставена топлинна енергия за периода 01.05.2015 г. – 30.04.2018 г. за имот с аб. № *****, ведно със законната лихва върху главницата от 27.12.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, както и за сумата от 254,01 лв., лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 14.09.2016 г. – 12.12.2018 г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 10.01.2019 г. по гр.д. № 80936/2018 г. по описа на СРС, 85 състав.

Въззивницата поддържа, че решението на СРС в обжалваната част е неправилно, тъй като е постановено в нарушение на материалния закон и на съществени процесуални правила и при погрешна интерпретация на събраните доказателства. Оспорва да е била потребител на топлинна енергия през процесния период при липсата на доказателства да е била собственик на имота, по отношение на който се претендира заплащане на цена на потребена топлинна енергия с посочения абонатен номер. Навежда бланкетно възражение за наличие на неравноправни клаузи и счита, че заключенията на експертизите по делото неправилно са били кредитирани от съда, който погрешно е приложил и отменена от ВАС

Наредба за топлоснабдяването. Ето защо моли решението в обжалваната част да бъде отменено, а предявените срещу нея искове да бъдат отхвърлени изцяло.

С молба от 07.05.2021 г. извън срока за въззивно обжалване въззивникът (ответник) Т. Д. Х., по отношение на когото предявените от „Топлофикация София“ ЕАД положителни установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД са уважени за сумата от 739,34 лв., цена на доставена топлинна енергия за периода 01.05.2015 г. – 30.04.2018 г. за имот с аб. № *****, ведно със законната лихва върху главницата от 27.12.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, както и за сумата от 84,67 лв., лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 14.09.2016 г. – 12.12.2018 г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 10.01.2019 г. по гр.д. № 80936/2018 г. по описа на СРС, 85 състав, се е присъединил към въззивната жалба на В. Т. Х.а на основание чл. 265 ГПК. В устните състезания пред въззивната инстанция излага доводи за неправилност на първоинстанционното решение предвид липсата на произнасяне по наведеното от него в отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност.

Въззиваемият „Топлофикация София“ ЕАД не подава отговор на въззивната жалба. С писмена молба преди откритото съдебно заседание по делото изразява становище за неоснователност на въззивната жалба и моли решението на СРС да бъде потвърдено.

Третото лице-помагач на страната на въззиваемия „Т.С.“ ЕООД не изразява становище по въззивната жалба.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на страните, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Изключение от това правило е нарушението на императивна материалноправна норма, което може да бъде констатирано като порок от въззивната инстанция и без да е било изрично заявено като основание за обжалване, тъй като се касае за приложение на установена в публичен интерес норма, а не за диспозитивно правило. Всички останали оплаквания, свързани с неправилност на обжалваното решение, следва да бъдат изрично указани чрез посочване в какво точно се изразяват, за да може въззивният съд да извърши проверка за правилността на първоинстанционното решение до посоченото. В този смисъл са задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 1/2013 г., постановено по тълк. дело № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 1.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав не констатира нарушение на императивна материалноправна норма (включително въз основа на бланкетното възражение на въззивницата за наличие на неравноправни клаузи) и споделя мотивите на първоинстанционния съд, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към тях. Във връзка с доводите в жалбата следва да се добави и следното:

Между страните не се спори, а и от приложените писмени доказателства несъмнено се установява, че В. Т. Х.а и Т. Д. Х. са били съсобственици през процесния период на недвижим имот, представляващ ап. 3, находящ се в гр. София, ж.к. „***** Видно от представените нотариални актове, удостоверение за наследници и завещание, имотът е бил придобит през 1969 г. от Д.С. Х. и А. Т. Х.а по реда на чл. 55г ЗПИНМ (отм.), като през 1988 г. те са дарили 1/100 идеална част от него на сина си Т. Д. Х.. През 2000 г. Д.С. Х. е починал и е бил наследен от сина си Т. Д. Х. и съпругата си А. Т. Х.а, а след смъртта на последната собствената ѝ част от имота е преминала в патримониума на В. Т. Х.а въз основа на саморъчно завещание. Така процесният ап. 3 е станал съсобствен на ответниците по делото при квоти от 297/400 идеални части за В. Т. Х.а и 103/400 идеални части за Т. Д. Х. – факт, който не се оспорва от ответната страна и по отношение на който не са релевирани доводи във въззивната жалба. С оглед възраженията на страните спорно се явява обстоятелството дали съсобственият на ответниците имот – ап. 3, е идентичен с топлоснабдения имот с открита партида при ищеца с абонатен номер *****, по отношение на който са предявени претенции в настоящото производство за заплащане на цена за потребена топлинна енергия и мораторна лихва върху нея.

Въззивната инстанция споделя доводите на първоинстанционния съд за наличие на идентичност между двата имота, като това обстоятелство несъмнено се доказва при съвкупна преценка на събрания доказателствен материал. По делото е представен списък на живущите в сградата на бл. 34 в ж.к. „Яворов“ (с предишно наименование на жилищния комплекс „Ленин“, видно от удостоверението за идентичност на Столична община) от 10.10.1973 г., в който наследодателят на ответниците Д.С. Х. се е подписал саморъчно за ап. 3 на ет. 2, като за същото жилище в списъка на етажните собственици от 08.07.2002 г. подпис е положила А. Т. Х.а с посочен абонатен номер на това жилище *****. Следователно, несъмнено е, че партидата с абонатен номер ***** в топлопреносното предприятие е открита за процесния ап. 3, съсобствен на ответниците, като обстоятелството, че в предходни издавани от ищеца документи (фактури, съобщения) същият е посочван като ап. ВВ2, не опровергава този факт – от книгата по приложеното за послужване копие на гр.д. № 21574/2014 г. по описа на СРС, 30 състав, е видно, че и други апартаменти в сградата са имали същата номерация, като и от твърденията на самата ответница В. Т. Х.а се установява, че процесният жилищен блок има само 6 апартамента, на всеки етаж има по два апартамента и те са били означавани с номер ВВ1 и ВВ2, но са били разположени на различни етажи. Така при съвкупната преценка на писмените доказателства по делото е видно, че ап. ВВ2 на ет. 1 в сградата (по отношение на който са предявени претенции за цената на топлинна енергия срещу В.И.Г. и И.М.Г.) всъщност е ап. 2 (при съпоставка с посочения абонатен номер на жилището в приложените списъци), а ап. ВВ2 на ет. 2 в сградата всъщност е ап. 3. Погрешното посочване на ап. № 6 в някои от документите за същата партида също не опровергават извода за идентичност между топлоснабдения имот и този на ответниците, доколкото се касае до техническа грешка, дължаща се на действията на наследодателката на ответниците – в саморъчно попълнената и подписана от А. Т. Х.а

молба-декларация за откриване на партида от 20.06.2002 г. същата е посочила ап. 6 на ет. 2 в сградата, какъвто несъмнено не съществува (ап. 6 е разположен на ет. 3), като във впоследствие попълнения списък на етажните собственици от м. 07.2002 г. срещу процесния абонатен номер ***** е посочена вярната номерация на жилището, разположено на ет. 2 – ап. 3.

С оглед на изложеното, настоящата въззивна инстанция приема за пълно и главно доказано по делото обстоятелството, че топлоснабденият имот с открита партида при ищеца с абонатен № ***** съвпада със съсобствения на ответниците ап. 3 на ет. 2 в описаната сграда. Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, ответниците се явяват клиенти на топлинна енергия през процесния период за топлоснабдения имот като негови собственици (обстоятелството кой е бил формалният титуляр на партидата през различните периоди от време е ирелевантно) и дължат стойността на потребената топлинна енергия съобразно дяловете си от съсобствеността (арг. чл. 30, ал. 3 ЗН) по възникналото с ищцовото дружество облигационно правоотношение по неформален договор за продажба на топлинна енергия при общи условия.

Във въззивната жалба не са изложени конкретни доводи срещу определените в първоинстанционното решение дялове на задълженията на двамата ответници, поради което при съобразяване с изводите на СТЕ следва да се приеме, че районният съд правилно е стигнал до извод за напълно основателни претенции за заплащане на главница за потребена топлинна енергия в размер на 2218,03 лв. за В. Х.а и 739,34 лв. за Т. Х.. Съдът намира, че възраженията във въззивната жалба срещу приетите заключения на СТЕ и ССЕ са неоснователни, доколкото същите се основават предимно на приети по делото писмени доказателства – изравнителни сметки и главни отчети, изготвени от дружеството за дялово разпределение, които са подписани от наследодателя на ответниците (респ. неин представител) и установяват несъмнено количеството потребена топлинна енергия в имота през процесния период. Същевременно, и двете вещи лица заявяват, че са работили по наличните данни за имот с абонатен номер *****, без оглед на номерацията на конкретния апартамент, т.е. установява се, че изводите им касаят процесното топлоснабдено жилище с открита партида с посочения номер.

Следователно, предявените срещу двамата ответници главни иски се явяват изцяло основателни и следва да бъдат уважени за посочените суми. Като е достигнал до идентични правни изводи, СРС е постановил правилно съдебно решение, което следва да бъде потвърдено. По отношение на действителния размер и дължимостта на лихва за забава върху стойността на потребеното количество топлинна енергия не са изложени конкретни доводи за неправилност на съдебния акт във въззивната жалба, поради което въззивната инстанция не следва да обсъжда по същество дали акцесорните претенции са били правилно

уважени в този размер и дали са налице други основания за отмяна на обжалвания акт. Що се отнася до възражението за погасителна давност, релевирано от ответника Т. Д. Х. – въззивният съд не дължи произнасяне по същото, доколкото то е релевирано като възражение в преклузивния срок по чл. 131 ГПК единствено от ответника Т. Д. Х.. Последният обаче не е подал самостоятелна въззивна жалба срещу първоинстанционното решение, а се е присъединил към подадената от другия ответник въззивна жалба по реда на чл. 265 ГПК, поради което не би могъл да релевира самостоятелно доводи за неправилност на обжалвания акт, извън посочените в срока за въззивно обжалване. С оглед ограничените правомощия на въззивния съд за проверка правилността на първоинстанционното решение, последното не може да бъде отменено въз основа на ненаведени във въззивната жалба доводи за неговата неправилност, като доколкото В. Т. Х.а не е релевирала възражение за изтекла погасителна давност нито в отговора на исковата молба, нито в подадената въззивна жалба, то произнасянето на въззивната инстанция по това възражение, релевирано от присъединилия се обикновен другар – въззивник, е недопустимо.

С оглед на изложеното, обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено изцяло. При този изход на спора въззиваемият има право на направените пред въззивната инстанция разноски в размер на 100 лв., юрисконсултско възнаграждение, както и 150 лв., платен депозит за особен представител на въззивника Т. Д. Х..

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК решението не подлежи на обжалване.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20284506/29.12.2020 г., постановено по гр.д. № 3440/2019 г. по описа на СРС, 85 състав.

ОСЪЖДА В. Т. Х.А, ЕГН *****, и Т. Д. Х., ЕГН *****, да заплатят на ГОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **100 лв.**, разноски пред въззивната инстанция за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Т. Д. Х., ЕГН *****, да заплати на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****, на основание чл. 8, ал. 1 ГПК сумата от **150 лв.**, разноски пред въззивната инстанция за депозит за особен представител.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на въззиваемия „Топлофикация София” ЕАД – „Т.С.” ЕООД.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____